

La mestra i el manyà

(Arreplegada a Bèlgida)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions de Sílvia Faus

1a edició: març de 2020

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2020, Enric Valor
© 2020, Jordi Raül Verdú
© 2020, Il·lustracions Sílvia Faus
© 2020 Edicions del Bullent
C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp

ISBN: 978-84-9904-232-9
Dipòsit legal: V-648-2020

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

A la vila d'Atzeneta, en una de les parts més altes i boscoses de la Vall d'Albaida, fa moltíssims anys, hi havia una mestra de costura ben guapa, que era viuda i tenia una filla. Li deien dona Irene, i era una dona sabudíssima, de molta astúcia i sense bondat.

Ella feia la vida en el dalt de sa casa, però en el baix hi havia la costura o escola de xiquetes, on aprenien a repuntar-se la robeta, a fer vestidets a les nines, punt de calça, teixir i també a llegir i a escriure. Les xiquetes li tenien una gran admiració.

Entre les alumnes de costura n'hi havia una que li deien Beatriu. Ella era companyona, en el banc d'estudi, de la filla de dona Irene, Elvireta.

Beatriu era una xiqueta estudiosa i bencreguda, tenia uns sis anys i era filla del manyà del poble, Marçal, home molt hàbil en el seu ofici, i viudo igualment, com la mestra.

Elvireta era poc més o menys de l'edat de Beatriu, i era orgullosa i malcreguda, potser per ser filla de la qui manava a l'escola.

Quan dona Irene va conèixer el pare de Beatriu, el va trobar un home jove encara, de bona presència i fort i trempat, i tingué la idea de casar-se amb ell.

Quan sabé, per converses amb Beatriu, que posseïa un mas, un dia li va preguntar a la xiqueta, fent-se la desmenjada:

–I què colliu per allà?

–De tot, senyora mestra: blat, oli, garrofes, ametles... I tenim fruita d'estiu més dolça...!

«Així que és un autèntic propietari», es va dir ella a mitja veu.

La mestra prengué molt a pit les serioses confidències de la xicona, i d'aquell dia en avant es va preocupar més per Beatriu. Tot li ho trobava bé; li ensenyava amb una especial atenció i, de tant en tant, per qualsevol motiu, quan la xiqueta llegia al seu costat, li espolsava alguna que altra besadeta.

Un dia li va dir:

–Beatriu, ara que se n'aniran totes, tu queda't un poquet, que vull dir-te una cosa.

I, al trobar-se soles, dona Irene li va parlar d'aquesta manera:

